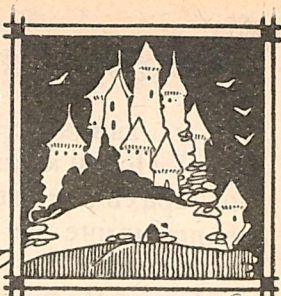

Незнаенъ Юнакъ

Имало едно време единъ царь. Той овдовѣлъ и се оженилъ втори пжтъ. Царьтъ ималъ отъ първата си жена едно момче. Новата царица никакъ не обичала завареничето. Гледала какъ-какъ да го премахне.

Момчето имало едно бѣло конче съ звезда на челото. Всѣка вечеръ то ходѣло при кончето.

Една вечеръ кончето рекло на момчето:

— Довечера не яжъ отъ хубавитѣ гостби на мащехата. Въ тѣхъ има отрова.

Вечерьта момчето казало, че му се прияло хлѣбъ и соль. Поискало да му донесатъ. Наяло се само съ хлѣбъ и соль.

Надругата вечеръ кончето рекло на момчето:

— Довечера недей лѣга на постелкитѣ си. Подъ тѣхъ има бръсначи. Царицата ги сложила,

та като легнешъ, да се заколишъ.

Вечерьта момчето легнало на дѣскитѣ и се избавило.

На третата ве-

черъ кончето пакъ рекло на момчето:

— Сега пжкъ царицата сложила змия подъ твоята възглавница, та да те ухапи. Убий змията, преди да си легнешъ.

Вечерьта момчето убило змията преди да си легне и останало живо и здраво.

Царицата съгледала, че момчето всѣка вечеръ влиза въ обора. Тя се досѣтила, че кончето го е научило да не яде отъ гостбата, да легне на дѣскитѣ и да убие змията. Затова намислила да премахне кончето. Престорила се на болна. Дошелъ царьтъ да я види. Тя му рекла:

— Моля ти се, царю чести, намѣри ми сърдце отъ бѣло конче съ звезда на челото. Щомъ изямъ такова сърдце, тозчасъ ще оздравѣя.

— Такова конче има само моятъ синъ, — казалъ царьтъ. — Но той го пази като очитѣ си. Дано се съгласи, да го заколимъ.

Царицата се престорила на сърди-

